

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Livsens Ondskab

Citation: Wied, Gustav: "Livsens Ondskab. 1967", i Wied, Gustav: *Livsens Ondskab. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied07val-shoot-idm139827614364464/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Livsens Ondskab. 1967

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

- Emanuel! Thomsens Hane er *mit* Ideal! Ganske vis vil jeg aldrig kunne gøre mig noget Haab om at naa frem til et saadant Trin af ophøjet Verdensforagt og imponerende Selvfordybelse, thi jeg er jo kun et Menneske (her løb Fingrene paa ny op igennem Haaret)! Men hele mit Liv skal være helliget Arbejdet derpaa. Og jeg vilde prise mig tifold lykkelig, om du, Clausen (igen Fingrene) vilde

— Gør du *Nar*? skreg Overlæreren pludselig sprutrød i Hovedet og greb sin Fjende om Armen

— Aldeles ikke! sagde den anden

— Du staar jo og gør li'som jeg!

— Hva' gør *du* da?

— Jeg ...? Jeg .. soignerer mig!

— Ja, og jeg „soignerer“ mig! Det er vel mine egne Fingre!

— Mine Herrer, mine Herrer! tyssede Formanden paa

Alle stirrede paa Kombatanterne med opspilede Øjne. Og selv den lille Thomsen, Idealets Ihænde-haver, der hidtil havde siddet og halvsovet paa en Stol i Hjørner bag Anretterbordet, blev lysvaagen.

— Hva' gaar der af Dem, Clausen? spurgte Fabrikant Røssel — Bare rolig!

— Ja, bare rolig! sagde Slagtermesteren — Vi er vel da'nede Mennesker!

Men den ophidsede Pædagog, hvem Druen var gaaet i Blodet, lyttede ikke længere til Fredsrøster. Han bøjede sit Ansigt lige ind til Tolderen og sagde hvæsende

— Skal jeg sige dig, hvad *du er*? Skal jeg sige dig, hvad *du er*? *Véd* du, hvad *du er*? ... Du er den p-e-r-s-o-n-i-f-i-c-e-r-e-d-e Ubehagelighed, Ondskabsfuldhed og Nederdrægtighed!

— Hov, hov! sagde Slagteren forskrækket — Hov, hov! Kan di knage den, Stiksted?

Og du, hvæsede Tolderen tilsyneladende lige saa ophidset — *véd* du, hvad *du er*?

— Nej!

— Skal jeg sige dig det?

— Værsgod!